

Heerde, 21 november 2022.

Geachte commissie- en raadsleden,

Zoals U leest in onze brief hebben wij de afgelopen jaren in gesprek met de gemeente geprobeerd woningbouw te ondersteunen op een manier die de historische locatie Zwolseweg 50 niet beschadigt, maar intact laat en liefst kwaliteit daaraan toevoegt.

We hebben brieven geschreven, ingesproken en alternatieven aangedragen.

Vandaag wil ik onze brief voorlezen in de vorm van een modern sprookje. Dat is geen lichtzinnige keuze. Beeldend spreken zal ons punt hopelijk aan U duidelijk maken.

Het gaat als volgt.

Er was eens een moeder met zeven kinderen.

Ze woonden in een huis aan een van de wegen die naar de oude kerk in het dorp leidden. Het was haar ouderlijk huis. Naast haar huis stonden knotwilgen, die haar óvergrootouders nog hadden zien werken op de akkers die daar vroeger lagen.

In de winter staken de takken af tegen de ijsblauwe hemel, in het voorjaar nestelden er vogels en in de zomer viel de schaduw over het weg.

Op een dag zei de moeder tegen de kinderen dat ze een stiefvader kregen: ze had *via initiatief geleid dat* een nieuwe man ontmoet. Deze man had negen kinderen.

Moeder en haar nieuwe vriend waren gelijk een geregistreerd partnerschap aangegaan.

“Wat hebben jullie met elkaar afgesproken?”, vroeg de oudste zoon.

“Daar kan ik geen mededelingen over doen”, zei moeder, “dat wil stiefvader voor zichzelf houden.

Maar jullie kunnen erop vertrouwen dat het héél goede afspraken zijn.” “Oh ja”, zei de moeder, “dat betekent trouwens óók, dat langs de oude knotwilgen - op de plaats van onze schuur - een groot pand zal verrijzen om zijn 9 kinderen te huisvesten.”

“He?”, zeiden de kinderen verbaasd. “Wel een goed idee om kinderen te huisvesten én de schuur te vervangen, maar wat gebeurt er met opa’s bakhuisje?” “Ja”, zei de moeder, “dat blijft gewoon staan hoor. Je ziet het huisje straks niet meer, maar het blijft gewoon staan”. “En de knotwilgen dan?” “Het gebouw wordt ertegen aan gebouwd, maar stiefvader zal héél voorzichtig doen. Daar zal ik op toezien, alle dagen dat dat nodig is.”

De kinderen waren er niet gerust op. Terwijl ze probeerden met de man te praten, liet hij grote machines over het terrein rijden die de knotwilgen beschadigden.

De kinderen schakelden hierop hun ooms en tantes in. Die hadden nog altijd zeggenschap over de grond bij het ouderlijk huis. De ooms en tantes spraken met moeder, die echter zei dat ze al tien keer met haar kinderen had gepraat. “Maar ze luistert niet écht naar ons, ze luistert naar hém!”, riepen de kinderen. “Is dit nou *participatie-simulatie*”? vroeg de jongste.

De ooms en tantes raakten vertwijfeld. Het was triest als de kinderen van de man geen dak boven hun hoofd zouden hebben. Wél was het vreemd dat de man opeens zei, dat hij niet 9 maar eigenlijk 10 kinderen had. Ook begrepen ze niet goed waarom de man niet wilde dat de bomen schoonheid aan zijn plannen zou toévoegen. Door zijn plannen zouden zijn kinderen van de man bovendien niets dan last van de bomen hebben. Ze vroegen zich af waarom hij zich evenmin bekommerde om het bakhuisje. Hij zou zich toch niet laten leiden door goudstukken?!

De man zei dat hij al genoeg had gedaan door het pand een meter te verlagen en een meter te verschuiven. Hij ging het niet verkleinen, integendeel, het moest juist gróter. Bovendien had de bouwmeester óók gezegd dat het prachtig was. De bouwmeester was tenslotte werkzaam bij het Gelders Genootschap dat staat voor “integrale kwaliteitsborging van de publieke ruimte” en van mening is “dat goede omgevingskwaliteit zich in dialoog tussen de betrokkenen ontwikkelt”. Deze bouwmeester repte met géén woord over de bomen of het bakhuisje, dus daarin voelde de nieuwe vriend zich gesterkt.

De ooms en tantes bespraken dat de knotwilgen feitelijk een integraal onderdeel uitmaakten van het aanzicht van het perceel. Ze vonden dat rekening gehouden moest worden met het bakhuisje. En dat deze dingen moest worden vástgelegd. Ook voor het geval de relatie tussen moeder en haar nieuwe vriend zou bekoelen, of moeder in de toekomst een nieuwe partner zou vinden.

Of moeder zelf intussen ook inzag, dat ze zich in allerlei bochten zat te wringen met maatregelen om de schade te beperken en dat ze die zelf moest betalen – zoals toezicht op toezicht op de bouw door ETT en ETW’ers – deelde ze niet met haar kinderen. “Verliefdheid is een oogziekte”, concludeerde de middelste.

Hoe liet het af?

Was het zo, dat de man zijn plannen doorzette en een bedrag van 8000 goudstukken per kamer betaalde toen de bomen bij het bouwen beschadigd raakten,
toen de bomen tot ergernis van de kinderen de zon uit de kamer weghielden,
toen in het bomenbeschermingsplan stond dat alleen houten vlondertjes en geen stenen terrassen mochten worden aangelegd
én de bomen zelfs elke herfst hun blaadjes lieten vallen?
Waarna de kinderen takken afzaagden en de bomen dood gingen?

Of stelde moeder haar nieuwe vriend uiteindelijk een grens, zoals de ooms en tantes tegen haar hadden gezegd: het plan moest op de ouderlijke grond pássen. Hij stelde zijn plannen wat bij omdat hij zelf ook begreep dat hij zich niet alleen kon laten leiden door zijn eigen verdienmodel.

In beide gevallen beëindigde haar vriend de relatie met moeder zodra het gebouw af was en zijn kinderen daarin gehuisvest waren. Hij verdween achter de horizon en tot op de dag van vandaag zagen ze hem nooit terug in het huis aan de oude weg naar het dorp. Hij leefde nog lang en gelukkig.

Maar, geachte commissieleden, het lot van de bomen, moeder en de kinderen, ligt in Uw handen. Van de oude sprookjes weten we dat ze niet altijd goed aflopen...

Maar mijn vraag aan de raadsleden is, niet akkoord te gaan met het bestemmingsplan zoals het er nu ligt, met een bomenbeschermingsplan waarmee de aanmerkelijke schade aan de bomen niet voorkomen kan worden, maar

de monumentale beuken in het bestemmingsplan op te nemen en een bouwvlak voor nieuwe woningen te definiëren dat voor nu en in de toekomst bescherming biedt aan de bomen én recht doet aan de volumes zoals die zich aan de Zwolseweg bevinden, te beginnen bij het naastgelegen nummer 52.

We hopen op een goede afloop!